– ASSASSIN'S CREED® –

POSLEDNÍ POTOMCI

OSUD BOHŮ

MATTHEW J. KIRBY

FANTOM Print
2021

Copyright © 2018 Ubisoft Entertainment. All Rights Reserved. Assassin's Creed, Ubisoft and the Ubisoft logo are trademarks of Ubisoft Entertainment in the U.S. and/or other countries

Czech edition published by Art Grup Editorial by arrangement with Scholastic Inc., 557 Brodway, New York, NY 10012, USA

Translation by Kateřina Niklová

ISBN 978-80-7594-095-7

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
www.instagram.com/fantom.print
 # fantomprint
@fantomprint

KAPITOLA JEDNA

Sean si už na násilí zvykl, třebaže si v něm stále neliboval tak jako jeho vikingský předek. Styrbjörn* se vyžíval v obrazech, zvucích a vůních bitvy: toho, jak pod úderem jeho bradatice, sekyry jménem Randgríð, praská štít; jak svým ingelrijským mečem** utíná končetiny; jak nad mrtvými krákorají hejna havranů.

Styrbjörn se popravdě v duchu radoval, že dánský král Harald Modrozub*** odmítl jeho nabídku míru. Znamenalo to, že bitva mohla konečně začít. Přestože se Sean na násilí ve vzpomínce netěšil, mohl si přiznat, že se mu líbí síla a tělesné schopnosti jeho předka.

Styrbjörnova flotila čekala u pobřeží Jutského poloostrova, u Aarhusu, zatímco jí Haraldovy dlouhé lodě veslovaly vstříc. Dánský král věděl, že jeho pevnost pozemní útok

* Styrbjörn Silný (zemřel asi 985) – poražen svým strýcem, Erikem Vítězným v bitvě u Fýrisvelliru.

** Ingelrii – jedna ze slavných dílen vyrábějících meče, tato mezi 10. až 12. stoletím.

*** Harald I. Modrozub (911–986) – dánský (958–986) a norský (974–986) král.

Styrbjörnových Jómských vikingů* neustojí, a nepochybně byl přesvědčen o tom, že jeho početnější flotila na moři snadno zvítězí. Bylo rovněž možné, že Harald podezříval svoji ženu Gyrid – Styrbjörnovu sestru – že se pokusí o nějakou zradu, pokud ji neudrží co nejdál od bojiště. Ať už byl důvod jakýkoli, Styrbjörn se na blížící se lodě usmíval.

Sean cítil ve vzduchu sůl a do sluncem zalitých vod okolo se po hlavě vrhali kormoráni a pelikáni. Cesta k tomuto okamžiku mu v Animu zabrala celé týdny, během nichž prožíval roky Styrbjörnova života a vyhlížel okamžik, kdy jeho předek konečně získá dýku Haralda Modrozuba, třetí hrot rozloženého Trojzubce ráje. Jenže aby Sean odhalil, kde se hrot v současnosti nachází, zbývalo mu ještě pořád zjistit, co s ním Styrbjörn provedl před smrtí.

Simulace je velmi stabilní, řekl mu Isaiah do ucha. *Vypadá to, že se blíží další bitva. Jsi připravený?*

„Ano," potvrdil Sean.

Poté, co byla Aerie před deseti dny zkompromitována, odvezl Isaiah Seana pryč. Grace, David a Natalya se Seanovi ještě pořád neozvali, dokonce ani nevěděl, co se s nimi stalo. Isaiah tvrdil, že je zradili a že jim pomáhá Victoria, která prý dokonce možná pracuje pro asasínské bratrstvo. Sean tak musel najít Kousek ráje dřív, než padne do nepovolaných rukou.

Síla tvého ducha na mě nepřestává dělat dojem, pochválil Isaiah.

„Děkuju, pane."

Svět ti hodně dluží.

Sean se v proudu Styrbjörnovy mysli usmál. „Jsem rád, že můžu pomoct."

Pojďme si pro něj.

---

* Jómští vikingové – legendární družina vikingských žoldnéřů v 10. a 11. století.

Sean obrátil pozornost zpátky k simulaci a soustředil se na to, jak se prkna lodě pod jeho nohami prohýbají, a na křik, který se k Styrbjörnovi nesl přes vodu ze směru Haraldových blížících se lodí. Obrátil se ke svým mužům, k obávaným Jómským vikingům. Poručil, aby v srdci flotily svázali dohromady dva tucty lodí a vytvořili tak plovoucí pevnost, ze které budou jeho muži vrhat oštěpy a střílet šípy. Ostatní se střetnou s nepřítelem zblízka, taranují nepřátelské lodě, zaseknou do nich háky a nalodí se na ně. Styrbjörn měl v plánu najít Haraldovu loď, aby se pustil s dánským králem do osobního souboje a rychle tak bitvu ukončil. Jeho věci nijak nepomůže, pokud jeho muži pozabíjí válečníky, kterým plánuje velet.

„Napočítal jsem přinejmenším dvě stě lodí," oznámil houževnatý a prošedivělý Palnatoke stojící vedle něj. Během let, které uběhly od chvíle, co Styrbjörn náčelníka porazil a převzal velení nad Jómskými vikingy, si ti dva muži začali jeden druhého neochotně vážit. „Ne, víc než dvě stě lodí. Jsi si jistý tím, co děláš?"

„Ano. Ale jestli tě to uklidní, včera večer přineslo několik mužů oběť Thórovi. Jeden tvrdil, že měl vidinu, ve které jsem dorazil k pobřeží své domoviny s Haraldem Modrozubem uvázaným ke stěžni, jako by to byl pes." Styrbjörn odhrnul stranou svoji svrchní kožešinu a vytáhl zpoza opasku sekyru Randgríð. „Haraldova flotila bude moje."

Palnatoke zabručel. „Zajímalo by mě, jestli Modrozub přinesl oběť svému Bílému Kristovi."

Styrbjörn ukázal přes vodu na blížící se lodě. „I kdyby ano, dělá ti to starosti?"

„Ne," odvětil Palnatoke. „Kristus není bohem války."

Styrbjörn se zasmál. „Tak k čemu je dobrý?"

„Kterému bohu obětuješ ty?"

Styrbjörn pohlédl dolů na svoji sekyru. „Já boha nepotřebuji."

Dunění bubnů udávajících rytmus, do kterého dlouhé lodě Haralda Modrozuba veslovaly přes vlny, sílilo a Sean se nechal strhnout Styrbjörnovou zuřivostí. Zvedl sekyru, zařval hlasem svého předka bojový pokřik a Jómští vikingové mu odpověděli se stejnou žízní po bitvě. Vydal rozkaz a dračí přídě jejich vlastních lodí se začaly probíjet vlnami, Styrbjörnovy rty přitom smáčela slaná sprška.

Vzdálenost mezi flotilami se rychle zkracovala, až se nepřítel ocitl na dostřel. Přesně na to Styrbjörn čekal. Na jeho rozkaz se lodě vpředu stočily do stran, napříč přes vlny, a otevřely tak koridor k pevnosti uprostřed flotily, odkud vypustili své salvy lučištníci a oštěpaři. Nečekaný útok Haraldovu flotilu tvrdě zasáhl. Vyvolal chaos a narušil rytmus veslařů i kurz lodí. Několik plavidel se srazilo a otřáslo a muži popadali do moře.

Styrbjörn ovládl své uspokojení a vydal další povel. Předsunuté lodě se bez ztráty rytmu vrátily zpátky na místo a v plné rychlosti zmateného nepřítele taranovaly. Haraldova plavidla, která se ještě stále nevzpamatovala z deště oštěpů a šípů, utržila zásah ze strany. Jejich štíty se roztříštily a několik lodí se dokonce převrhlo. Během chvíle kypělo moře násilím bitevní vřavy, křikem topících se mužů a praskáním dřeva.

Styrbjörn v chaosu pátral po Haraldově praporu, a když ho objevil, poslal svůj předvoj do akce. Dvě lodě na každé straně vytvořily klín, kterým prolomily nepřátelskou linii a umožnily tak veslařům protlačit jeho vlastní loď hluboko do Haraldových řad. Styrbjörn musel ke králi proniknout co nejrychleji, využít posledních okamžiků zmatku, než se Dánové přeskupí a objeví v srdci své flotily švédskou loď.

Jómští vikingové za Styrbjörnem zařezávali vesla do

vody v naprosté tichosti, bez zpěvu či bubnů, a v dokonalém soustředění. Styrbjörn sevřel v jedné ruce sekyru, druhou se opřel o dračí figuru na přídi a připravil se. Blížil se k Haraldově lodi, než se k ní však mohl dostat, rozlehl se mezi Dány vyplašený křik. Potom začaly na Styrbjörnovu loď dopadat šípy a oštěpy. Jejich železné zuby se zakusovaly do dřeva i do masa, a přestože zasáhly několik veslařů, žádný z nich nevykřikl a zbytek dál vesloval. Styrbjörn ustoupil vzad, dál od přídě, a nachystal se.

Už Haralda viděl.

A pak Harald uviděl ho.

Jenže mezi ně vplulo dánské plavidlo, aby krále ochránilo a zatarasilo Vikingům k němu přístup.

Styrbjörnova loď nezvládla zastavit a v plné rychlosti do nepřátelského plavidla vrazila. Exploze dřeva a vln svrhla Styrbjörna do moře. Sean ucítil v ústech slanou vodu, která ho pálila i v plicích. Dávil se a kašlal a voda kolem něj byla černá a studená.

Simulace se rozostřila.

Jen klid, ozval se Isaiah. *Jsi v pořádku. Víme, že se tvůj předek neutopil*.

Správně. Sean se vrhl zpátky do vzpomínky, nechal se strhnout vlnami a spolu se Styrbjörnem se začal drát vzhůru k hladině. Zbroj a zbraně ho zpomalovaly, táhly ho dolů, podařilo se mu však prorazit vlny a zaháknout Randgríð za zábradlí kolem plující lodě. Potom s pomocí sekyry vylezl na palubu, kde se překulil na nohy, ztěžklý vodou.

Haraldova loď byla stále na dosah, Styrbjörn se ale bude muset probojovat přes paluby dvou dánských plavidel, aby se k ní dostal. Ve vodě ztratil štít, pořád ale měl sekyru a z pochvy vytáhl dýku zrovna ve chvíli, kdy se na něj vyřítili dva Dánové.

Přikrčil se, odrazil jejich útok, oba je vyvedl z rovnová-

hy a jednoho navíc bodl do zad, jak klopýtal kolem něj. V jiné bitvě, jiný den by zůstal a skoncoval by s nimi, zrovna teď ale nemohl ztrácet čas. Vyrazil přes palubu, srážel stranou muže, blokoval jejich údery a uhýbal jim, a kdykoli to šlo, dával Randgríð ochutnat jejich krev.

Když se dostal na záď, sekl nožem po kormidelníkovi a přeskočil přes několik metrů volného oceánu na palubu další lodě. Tam už se na něj Dánové připravili a zatarasili mu cestu. Haraldovo plavidlo za nimi se začínalo vzdalovat. Styrbjörn schoval zbraně, vytrhl z háku těžké veslo, zvedl si ho napříč před hruď a rozběhl se proti nepřátelům, aby veslo použil jako býk rohy.

Naběhl do nich, zaryl nohy do paluby a začal nepřátele tlačit vzad. Některé svrhl do vody, jiní upadli a byli podupáni jak jím, tak vlastními druhy. Ti, kterým se podařilo udržet na nohou, se na něj pokusili zaútočit zbraněmi, nutil je však couvat, žádnému se tak nepodařilo zasadit mu ránu. Svaly na zádech, pažích a nohách se mu napínaly a žár jeho těla měnil slanou vodu, kterou byl nasáklý jeho šat, v páru, dokud nepřátelskou linii nezatlačil až na příď.

V moci Styrbjörnovy vzpomínky připadal Seanovi tento zážitek skoro neuvěřitelný, a kdyby o něm jen četl, považoval by ho jen za smyšlenou legendu. Jenže síla, kterou v těle svého předka zakoušel, byla skutečná.

Styrbjörn si na přídi uvědomil, že Haraldova loď už se vzdálila natolik, že na ni nedokáže přeskočit. Nemohl však krále nechat uniknout. Bitva musela skončit Haraldovou porážkou Styrbjörnovou rukou a nijak jinak.

Styrbjörn zahodil veslo, a než se některý z Dánů, které převálcoval, stačil vzpamatovat, vrhl se do moře. Drtil ho chlad, pohazovaly si s ním vlny a natahovaly se po něm hlubiny, on se ale dál vlekl za Haraldovým plavidlem. Brzy začaly vodu kolem něj protínat šípy a oštěpy, a než se sta-

čil dostat ke králově lodi, jeden z šípů se mu zabodl zezadu hluboko do stehna.

Sean i Styrbjörn zařvali bolestí, Viking ale plaval dál. O několik okamžiků později vytáhl Randgríð a znovu se s její pomocí vyškrábal na loď.

Tvrdě přistál na palubě, vyčerpaný, promočený a krvácející, přesto se vztyčil nad šokovanými Dány. Když si vytrhl šíp z nohy a zahodil ho do moře, civěli na něj, jakmile ale jejich šok pominul, dva zaútočili. Styrbjörn je oba skolil, pak se vrhl na Haralda.

„Nejsi ani muž, ani král!“ zařval.

Bylo jasné, co tím myslel. Harald, který byl o dvě dlaně menší než Styrbjörn, sebou trhl a zaváhal, ustoupil ještě dřív, než boj vůbec začal, a Styrbjörn si v tu chvíli uvědomil, že vyhrál. Jenže potřeboval, aby to pochopil i Harald. Museli to vidět a uznat i Dánové.

Styrbjörn nečekal na to, až se protivník vzpamatuje, a zaútočil. Po prvním úderu Randgríð praskl Haraldovi štít, po druhém se mu úplně rozpadl. Harald zvedl v chabém pokusu o obranu meč, jeho paži však scházela síla a oči měl plné strachu.

Lodí se rozlehl Styrbjörnův smích. „Vzdáváš se?“

„Vzdávám!“ zvolal Harald a jeho meč zarachotil o palubu. „Vzdávám se ti, Bjorne, syne Olofův.“

Styrbjörn kývl. „Pak vydej znamení, než zemřou další Dánové.“

Harald na něj ještě chvíli zíral, pak kývl na jednoho ze svých mužů. Ten zvedl velký roh a vzápětí už se nad vlnami nesl rozkaz ke kapitulaci, který ostatní plavidla přejala a poslala ho dál až na kraj flotily. Po několika minutách lomoz bitvy ustal. Lodě Dánů i Jómských vikingů se tiše pohupovaly na vlnách.

„Nemuselo to skončit tímto způsobem,“ namítl Harald.

Styrbjörn si těžce povzdychl. „Bylo by ti milejší, kdybych dál plenil tvé vesnice?“

„Mohli jsme se dohodnout.“

„Snažil jsem se o to. Moje sestra, tvá žena, se tě pokusila přesvědčit…“

„Žádal jsi příliš, Styrbjörne.“

„Teď ale mám všechno,“ připomněl.

„Chceš moji korunu? O to jde?“

„Tu už má moje sestra. Já si přišel pro tvoji flotilu.“

„Abys s ní napadl svého strýce? Chceš vzít mé muže do Svealandu?“

„Ano,“ potvrdil Styrbjörn. „A ty popluješ s nimi.“

Seana zalil triumf, který ovládl i jeho předka, a to navzdory bolesti ve stehně. Jeho pozornosti však neunikla dýka u Modrozubova opasku. Byla zvláštně zahnutá a očividně to nebyla žádná obyčejná kudla, Harald však zjevně netušil, o co se jedná ani jak ji použít. Ta dýka byla hlavním důvodem této simulace a dříve nebo později připadne Styrbjörnovi. Jedna část Seana toužila prostě se natáhnout a Kousek ráje si hned teď přivlastnit, jenže tím by se ve vzpomínce desynchronizoval a byl by vymrštěn z Animu. Nezbylo mu proto než čekat, a to tak trpělivě, jak jen to šlo, a nechat vzpomínku odvíjet se popořádku. Minulost totiž nijak změnit nemohl.

Ona však mohla změnit přítomnost. A budoucnost.

KAPITOLA DVĚ

Owen se opřel o skleněné zábradlí ve druhém patře otevřeného atria. Prosklené stěny Aerie vpouštěly dovnitř nazelenalé světlo z horského lesa, který zařízení obklopoval. Griffin stál vedle něj a společně sledovali, jak tři templáři v tmavých oblecích, dva muži a žena, kráčí atriem dole k výtahu. Jejich kroky se rozléhaly klenutým prostorem.

„Kdo je to?“ zeptal se Owen asasína.

„Nevím,“ přiznal Griffin. „Předpokládám ale, že aspoň jeden z nich patří k vnitřní svatyni.“

„K vnitřní svatyni?“

„K templářské vládě.“ Griffin se napjal a Owen poznal, co to znamená. Takto Griffin vypadal těsně předtím, než zaútočil, ve chvíli, kdy už neskrýval svoji skrytou čepel.

„Vadí vám to, že?“ Owen kývl na výtahy, zrovna když jeden cinkl a templáři nastoupili. „Že se musíte jenom dívat, jak přichází a odchází.“

„Templáři mi zabili přátele. Lidi, které jsem považoval za bratry a sestry. Takže jo, vadí mi to.“ Griffin zatínal ruku

v pěst a zase ji rozevíral. „Na tom ale nesejde. Důležité je jenom to, abychom zastavili Isaiaha. A to znamená, že tyhle zatím musím nechat být."

„Bojíte se, že by vás Victoria mohla zradit?"

„Ano. Rozhodl jsem se jí ale věřit."

„Zajímalo by mě, co by templáři udělali, kdyby zjistili, že tu jste."

„Chceš říct, co by se *pokusili* udělat."

Owen pokrčil rameny. „Jasně."

„Victoria má všechno pod kontrolou. A já uzavřel spojenectví s ní, ne s řádem."

„Co by udělali s ní, kdyby na to přišli?" zajímal se Owen.

V Mongolsku Victoria pochopila, že je nezbytné, aby se spojila s Griffinem proti společnému nepříteli. Když teď Isaiah vlastnil dvě ze tří dýk, hrotů Trojzubce ráje, stal se příliš mocným, než aby si s ním poradili asasíni nebo templáři sami. Kdyby získal i třetí, stal by se všemocným. Byl by z něj nepřemožitelný dobyvatel a božský král, jakého svět neviděl od Alexandra Velikého. Teď nebyl čas na starodávné rivality a politikaření. Victoria a Griffin zatajili svoji alianci před svými šéfy, protože nemohli riskovat, že se někdo pokusí jejich plány překazit.

„Victoria už jednou řád zradila," řekl Griffin. „Tehdy jí odpustili. Nemyslím si, že by to udělali i podruhé. Pokud ale nezastavíme Isaiaha, na ničem z toho samozřejmě nebude záležet."

„A až ho zastavíme?"

„Kvůli ní doufám, že templáři pochopí, že tohle všechno bylo nezbytné."

„A co vy?" chtěl vědět Owen. „Co udělá bratrstvo s vámi?"

„Se mnou?" Griffin vzhlédl ke stropu atria, ke skleněné kupoli a k modrému nebi nad ní, které křižovaly dvě

kondenzační stopy zanechané letadly. „Pro mě cesty zpátky není."

To Owena šokovalo. „Nikdy?"

Griffin zavrtěl hlavou.

„Proč?"

Griffin neodpověděl a Owen se zamračil. Poprvé od chvíle, kdy opustili Mongolsko, byl s asasínem sám a měl mnoho otázek, týkajících se bratrstva.

„Když jsem byl naposledy v Animu," řekl Owen, „moje předkyně zabila chána Möngkeho. Mongolská armáda se kvůli tomu stáhla a už nikdy se nevzpamatovala. Moje předkyně doslova změnila běh světa, samojediná, kvůli zranění kolene ji však bratrstvo opustilo. Dokonce jí vzali i skrytou čepel jejího otce." Owen se pořád chvěl bolestí a zmatkem z té vzpomínky. Zuřil nad tím, jak chladné a nemilosrdné bylo někoho takto opustit. „Její učitel prohlásil, že už není ‚užitečná'."

„*Nebyla* užitečná. Její koleno už nikdy nebylo jako dřív. Nemohla…"

„No a? Není to fér. Byla hrdinka."

„To nikdo nezpochybňoval."

„Vy mi teď ale tvrdíte, že bratrstvo udělá totéž vám jenom proto, že spolupracujete s Victorií?"

„Když bratrstvo naposledy infiltroval templářský špion, málem nás vyhladili. Takže ano, tvrdím, že moje spolupráce s templářkou znamená, že můj život jako asasína skončil. Nelituju svého rozhodnutí a na nikoho nesvaluju vinu."

Owen tomu dokázal jen těžko uvěřit. „Chcete mi říct, že vám fakt nevadí, že vás vyhodí?"

Griffinův výraz zjihl. Jeho ramena se uvolnila. „Ano," řekl.

„Není to ale správné. Není to fér…"

„Anebo jsi možná ještě pořád dítě, které nic nechápe,"

prohlásil Griffin drsně. „Abys mohl sloužit lidstvu a Zákonu, musíš zapomenout na všechno, co považuješ za pravdivé. Musíš zapomenout na své ideje férovosti. Dokonce i na své ideje dobra a zla. Jednou možná budeš muset udělat věci, které si zrovna teď neumíš ani představit, že bys je udělal. Musíš pochopit, že se kdykoli může stát, že to, co je nejlepší pro svět, nemusí úhledně zapadnout do tvé pohodlné škatulky."

Owen se od něj odvrátil a zadíval se na podlahu atria. „Nevím, jestli chci být součástí něčeho takového."

„Nikdo tě nenutí."

Owen se otočil zády k otevřenému atriu a opřel se o zábradlí. Bez ohledu na to, co tvrdil Griffin, bylo důležité rozpoznat dobrou věc od špatné. Férovost byla důležitá. Muselo tomu tak být, jinak by totiž nezáleželo na tom, jestli byl Owenův otec vinen, jestli opravdu vyloupil banku a zastřelil hlídače, nebo ne. Nezáleželo by na tom, jestli zemřel ve vězení kvůli zločinu, který nespáchal. Owen to nedokázal přijmout, neboť mu na těch věcech záleželo víc než na čemkoli jiném.

„Isaiah mi v Animu ukázal vzpomínku," řekl Owen. „Tátovu vzpomínku."

Griffin kývl. „Monroe se o tom zmínil."

„Řekl vám i o tom asasínovi? Že jeho prostřednictvím bratrstvo donutilo tátu vyloupit banku a pak na něj všechno hodilo?"

„Řekl mi, že to ti Isaiah ukázal."

„Tvrdíte, že se to tak nestalo?"

Griffin se rozmáchl paží. „Podívej se na to, kde jsi. Podívej se na to, co Isaiah udělal. Potřebuješ, abych to já popřel?"

„Ano," potvrdil Owen. „Pokud to není pravda, popřete to."

„A co když to neudělám?“ opáčil Griffin. „Co když odmítnu, protože mě uráží, že jsi ochotný Isaiahovi v čemkoli věřit. Co uděláš pak?“

Owen se odvrátil a zamračil se. Společně tam stáli, dokud tři templáři v oblecích nesjeli výtahem zpátky dolů, neprošli atriem a neopustili Aerii.

„Když jsme se poprvé setkali,“ pravil Owen, „řekl jste mi, že táta nebyl asasín. Taky jste ale řekl, že mohl být do všeho nějak zapletený. Nikdy jste mi to nevysvětlil. Takže ne. Nevěřím Isaiahovi, ale nevěřím ani vám.“

Griffin si povzdychl. „Podívej. Banka, kterou tvůj táta vyloupil – promiň, z jejíhož vyloupení ho obvinili – patřila společnosti Malta Banking Corporation. Ta je součástí finanční divize Absterga. Žádnou jinou souvislost jsem tím nemyslel.“ Ztichl. „Raději bychom měli jít za Victorií.“

Zamířili k výtahu a vyjeli do nejvyššího patra, kde se nacházela Isaiahova kancelář, než zradil. Owenovi připomínala kapli s řadami lavic a velký pracovním stolem namísto oltáře vpředu. Dorazili i ostatní a Owen se posadil vedle svého nejlepšího kamaráda Javiera. Natalya, která seděla opodál, vypadala vyčerpaně. Pod očima měla tmavé kruhy a tvářila se trochu nepřítomně. Pořád si kladla za vinu smrt asasínky Jen-mej, třebaže ostatní ji ujišťovali, že za ni nemohla. A i poslední simulace, kterou prošla, byla drsná. To její předek vystřelil šíp, který zničil Owenovi koleno. Koleno jeho předkyně. Někdy bylo těžké udržovat ve všem pořádek.

Grace a David seděli v řadě naproti, vedle Monroea, a Victoria stála vpředu, před pracovním stolem, a k hrudi si tiskla tablet.

„Myslím, že další podobná návštěva se neobjeví aspoň týden,“ ujistila je. „Možná dva. Řekla bych, že se můžeme bezpečně pustit znovu do práce.“

„Co chtěli?“ zeptal se Monroe, předklonil se a propletl si prsty na rukou.

„Po taktické stránce se soustředí hlavně na nalezení Isaiaha, mají totiž několik vodítek. Ode mě chtějí, abych dál pátrala po třetím hrotu Trojzubce v Animu. S vámi se všemi.“

„Pošlou sem další agenty?“ zeptal se Griffin.

„Snaží se udržet celou věc pod pokličkou,“ vysvětlila. „Čím míň templářů bude vědět, že jeden z našich lidí zradil, tím líp. Prozatím je Aerie naše.“

„Co naši rodiče?“ ozvala se Grace.

„Netuší, co se tady stalo. Jestli vás budou chtít jako obvykle navštívit, jsou vítaní.“ Victoria zavřela oči a špičkami prstů si promnula spánky. „Což mě přivádí k něčemu, co, jak cítím, musím říct.“

„O co jde?“ zeptal se David.

„Nikoho nebudu nutit, aby zůstal. Po všem, co se stalo tady a v Mongolsku, tu nemůžu nikoho s čistým svědomím držet proti jeho vůli. Pokud si přejete odejít, zavolám vašim rodičům, aby si pro vás přijeli, a máte mé slovo, že vás jak Abstergo, tak templáři nechají na pokoji.“

Rozhostilo se ticho, což vedlo Owena k závěru, že někteří nabídku skutečně zvažují. A proč ne? Pokud zůstanou, jejich životy budou v ohrožení. Jenže to byl i zbytek světa, když teď měl Isaiah dvě třetiny zbraně hromadného ničení. Owen mohl opustit Aerii a možná by ho templáři skutečně nechali na pokoji, neznamenalo by to ale, že by byl doopravdy v bezpečí. Že by jeho matka a prarodiče byli v bezpečí. Existoval pouze jediný způsob, jak je ochránit, a to zastavit Isaiaha, a z toho důvodu musel Owen spolupracovat s Victorií.

„Pořád do toho chci jít,“ řekl.

„Já taky,“ přidal se Javier.

Grace a David pohlédli jeden na druhého a komuni-

kovali spolu beze slov, jako bratr a sestra. Po událostech v Mongolsku se v jejich sourozenecké rivalitě něco změnilo a Owen měl pocit, jako by byli jeden na druhého lépe naladěni.

„Jdeme do toho," potvrdila Grace.

Victoria kývla. „Takže zbýváš ty, Natalye."

Natalya ještě chvíli zírala na podlahu, pak vzhlédla. „Kde je Sean?"

„Záznamy z bezpečnostních kamer ukazují, že odjel s Isaiahem," odvětila Victoria. „Předpokládám, že mu pomáhá získat třetí kousek ráje."

„Dobrovolně?" zeptal se Javier.

„Nejsem si jistý, jestli to tak pořád můžeme brát," namítl Monroe. „Ne když má Isaiah dva hroty Trojzubce."

„Zůstanu," rozhodla se Natalya a všichni se k ní otočili. „Zůstanu kvůli Seanovi. Musíme ho zachránit z rukou Isaiaha."

„Chápu," řekla Victoria.

„Co když nechce být zachráněný?" oponoval David. „Už jednou se rozhodl zůstat."

„Musíme mu dát šanci," trvala na svém Natalya.

„Souhlasím." Victoria vykročila od stolu směrem k nim. „A jestli chceme pomoct Seanovi a zastavit Isaiaha, nemáme času nazbyt."

„Jaký je plán?" zeptal se Griffin.

Victoria přejela prsty po tabletu a nad stolem se objevil hologram. Ukazoval dvojité šroubovice DNA jich všech s vyznačenými shodami, místy, kde se jejich genetické vzpomínky protínaly a překrývaly. Na začátku to považovali za téměř neuvěřitelnou shodu okolností, že se jejich předci zúčastnili tolika stejných historických událostí, jenže Monroeův výzkum dokázal, že se o žádnou náhodu nejedná.

Něco připoutalo jejich předky k Trojzubci. A stejný vliv nebo síla jich šest svedla dohromady i teď. Monroe zjistil, že každý z nich nosí ve své DNA kousek kolektivního nevědomí, nejhlubších a nejstarších vzpomínek a mýtů lidstva. Monroe tomu fenoménu říkal Protnutí linií, pořád ale nechápal, co ho způsobilo nebo co to znamená.

„Věříme, že Sean a Isaiah získali nějaké vodítko k třetímu hrotu Trojzubce," řekla Victoria. Poklepala na tablet a na displeji se objevil obraz zeměkoule s vyznačenou oblastí, do které spadalo i Švédsko. „Seanova poslední simulace se odehrávala ve vzpomínkách Styrbjörna Silného, vikingského válečníka, který bojoval se svým strýcem o kontrolu nad švédským trůnem ve druhé polovině desátého století. Podle mé analýzy se někteří vaši předci účastnili jejich poslední bitvy v roce 985."

„Někteří z nás?" zeptal se Owen.

„Ano," potvrdila Victoria. „Javier, Grace a David."

„Cože?" řekl Grace. „Vikingové? To jako fakt?"

„Tak to je nečekané," opáčil Javier suše.

„Možná." Victoria znovu vyvolala na displeji obraz jejich DNA. „Ve skutečnosti by to ale nemělo být nijak překvapující. Vikingové patřili ve středověku k nejvíce zcestovalým lidem. Zanechali své stopy od Středního Východu po Kanadu."

„A co my?" Owen kývl na Natalyi. „My tam předky nemáme?"

„Ne," řekla Victoria.

Natalya si oddychla a Owen si uvědomil, že je za pauzu patrně vděčná. On ale nebyl. Nelíbila se mu představa, že má čekat venku. Chtěl se vrátit zpět do Animu a být s ostatními.

„Vy dva můžete pomoct mně," ozval se Monroe. „Čeká mě totiž velká spousta práce."

„Dobře," souhlasila Natalya.

Owen kývl. Aspoň něco. A když už nemohl v Animu hledat způsob jak zastavit Isaiaha, aspoň mohl ten čas využít k tomu, aby zjistil pravdu o otci.

„Vikingská simulace je už skoro připravená," řekla Victoria. „Davide, Grace, vy budete ve svých obvyklých místnostech. Javier může použít jednu z náhradních. Co kdybyste šli všichni dolů a dali si něco k jídlu, než začneme?"

„Já nemám hlad," namítl Javier.

„Pak si jdi odpočinout," řekla. „Simulace bude náročná."

Bylo jasné, o co Victorii jde. Potřebovala si promluvit s Monroem a Griffinem o samotě a Owenovi se to nelíbilo. Znamenalo to, že před ostatními mají tajnosti, a on už měl tajností až po krk. Nezdálo se však, že by zrovna teď byla správná chvíle vzepřít se, proto spolu s ostatními opustil kancelář a vydal se k výtahu.

„Je zvláštní vidět tohle místo tak prázdné," konstatovala Grace.

„Nevím, jestli najdeme něco k snědku," varoval David. „Nezůstal tu nikdo, kdo by uvařil."

„Dole je vždycky něco na zub," ujistila je Grace.

Owen stiskl tlačítko, aby přivolal výtah, a dveře se vzápětí otevřely. Když nastupovali, sledoval Natalyi a přál si, aby ji mohl nějak utěšit. Během jízdy výtahem klopila hlavu, a když Grace a David vedli Javiera ke křídlu Aerie, kde se nacházely Animy, loudala se.

Owen se rozhodl zastavit se a počkat na ni. „Jsi v pohodě?"

„Jo," ujistila ho.

„Fakt? Protože se mi nezdá…"

Zastavila se a otočila se k němu. „Ty jsi v pohodě?" zeptala se s náznakem hněvu v hlase. „Jsi? Vzhledem ke všemu, co se děje, jak bys na takovou otázku odpověděl?"

„Já… já vlastně… nevím."

„Nejsem v pohodě, Owene. Když to ale přiznám, budeš si o tom chtít promluvit a já o tom mluvit nechci."

„Nemusíme o tom mluvit."

„Dobře."

„Asi jsem ti jenom chtěl říct, že si o tebe dělám starosti."

„No tak to prostě řekni."

„Fajn. Dělám si o tebe starosti."

„Vážím si toho," odvětila Natalya. „I já si dělám starosti o tebe. A o Seana. O nás všechny."

„O mě si starosti dělat nemusíš."

„Ne? Střelila jsem tě do kolena šípem."

„Ne, nestřelila. To byla moje předkyně. A tvůj předek."

„No a? Prožila jsem to. Jako by se to stalo mně. Nemohla jsem to ale změnit. Neměla jsem na vybranou a díky tomu je to možná ještě horší. Ty, Sean a ostatní, máte dojem, že vám Animus dává svobodu, ale pro mě je to vězení. Minulost je vězení bez možnosti volby a já tam nechci žít."

Znovu vykročila a on ji následoval. Vstoupili do vyhřátého skleněného tunelu, který vedl lesem do další budovy, a než Owena napadla nejvhodnější slova, ocitli se v salonku, kde už ostatní našli nějaké jídlo, hlavně chipsy a cereální tyčinky, v ledničce však bylo pořád dost jogurtu, mléka a džusu. Když si každý vybral, co chtěl, posadili se k jednomu stolu, aby se najedli.

„Věříte Victorii?" zeptal se Javier.

Grace sloupla víčko z růžového jahodového jogurtu. „Věříš Griffinovi?"

„Myslím, že nemůžeme úplně věřit žádnému z nich." Owen roztrhl obal cereální tyčinky a ukousl si z ní. Javier strávil čas s asasíny, Grace s templáři. Jejich loajalita už se začala formovat, Owenova ale ne. „Oba před námi některé věci tají," řekl.

David si sundal brýle a očistil si je tričkem. „Victoria nás mohla vydat templářům, ale neudělala to. Griffin se mohl zachovat jako asasín a zabít nás, kdyby chtěl, ale neudělal to. Jenom proto, že mají tajnosti, neznamená to, že jim nemůžeme důvěřovat."

„To je pravda," souhlasila Grace.

„Přesto si myslím, že bychom si měli dát na Victorii pozor," trval na svém Javier. „Snažte se jí neříct nic…"

„Přesně to jsem zkusila," ozvala se Natalya. Nepřinesla si ke stolu žádné jídlo. Jenom tam seděla a hleděla na ně. „Zkusila jsem neříct, co jsem věděla. A Jen-mej kvůli tomu zemřela."

„To nebyla tvoje vina." David si nasadil brýle zpátky na nos a zadíval se zpříma na Natalyi. „Pamatuješ, co ti řekl Griffin? Tohle je válka a nepřítelem je Isaiah."

„Pro mě není tak snadné svalit vinu za své chyby na Isaiaha," namítla Natalya.

Javier si založil paže na hrudi a opřel se. „Jenom říkám, že si musíme dát na Victorii pozor."

„A já s tebou souhlasím," odvětila Natalya. „Pořád mi dělá starosti, co se stane, až najdeme tu třetí část. I kdyby se nám podařilo Isaiaha zastavit, co pak? Templáři a asasíni se prostě vrátí ke svému boji o Trojzubec a ten by podle mě neměl připadnout ani jedné ze stran."

„Tak co navrhuješ?" zeptala se Grace.

„Já nevím," přiznala Natalya. „Nevím, co dělat. Prozatím musíme zachránit Seana. Nebo mu aspoň dát šanci. Doufám, že pak už něco vymyslíme."

O několik minut později vstoupila do salonku Victoria spolu s Monroem a Griffinem.

„Simulace je kompletní," oznámila. „Je čas začít."

KAPITOLA TŘI

David přemýšlel, jak to asi v Animu proběhne tentokrát. S Grace měli stejného předka, nemohli ale prožívat jedny vzpomínky současně. Během Odvodových nepokojů zakusil pouze nepřímé vzpomínky, rekonstrukci z odvozených dat, zatímco Grace dostala plnou dávku. Byla to jediná možnost jak být v simulaci spolu, zároveň to ale znamenalo, že David mohl zahynout rukou rasistických pobudů, nebo aspoň jeho předek tak zemřel, což byla děsivá zkušenost, na kterou raději nechtěl ani pomyslet, natož aby ji znovu prožil.

„Javiere," řekla Victoria.

Javier sedící vedle Davida se narovnal. „Ano, madam?"

„Připravili jsme tvůj Animus. Zavede tě tam Monroe a postará se o tebe."

„Vstoupíme všichni do stejné simulace?" zajímal se Javier.

„Ne." Victoria pohlédla dolů na tablet. „Budete v oddělených simulacích, je ale možné, že se setkáte s předkem někoho jiného."

„Proč nás držíte odděleně?“ zeptal se David.

„Abychom snížili riziko desynchronizace,“ vysvětlila Victoria. „Sdílené simulace jsou méně stabilní a my nemáme čas vychytat mouchy. Chceme, aby celá operace proběhla tak hladce, jak jen to půjde.“

„Tak fajn.“ Javier vstal a s Monroem opustili salonek.

„Jak to bude s námi?“ zeptala se Grace a kývla na Davida. Očividně ji napadla stejná věc jako jeho. „Máme stejného předka.“

„Budete se střídat,“ řekla Victoria. „Vyzkoušíte své genetické vzpomínky oba. A pokud se ukáže, že jeden z vás je pro tuto simulaci vhodnější, dostane přednost a se střídáním přestaneme.“

David pohlédl na Grace. Dříve by to mezi nimi vyvolalo rivalitu, protože by samozřejmě chtěl jít do Animu on. Ještě nedávno, když prožíval vzpomínky svého předka, který byl pilotem za druhé světové války, pohlížel na celou věc jako na hru ve virtuální realitě. Od té doby se ale situace změnila a on teď chápal, jak důležité je najít poslední Kousek ráje. Pokud to znamenalo, že Vikingem bude místo něj Grace, nevadilo mu to.

„Můžeš jít první,“ nabídla Grace.

„Právě jsem se chystal říct to samé.“

„No jistě.“

Usmál se na ni a Victoria je vyzvala, aby ji následovali.

Owena a Natalyi nechali v salonku s Griffinem a vydali se s Victorií prosklenými chodbami Aerie k místnosti s Animem, kde David strávil v posledních týdnech tolik času. Ve vzduchu tu visel měděný pach elektřiny, přístroje tiše a vytrvale hučely a ze sterilních bílých stěn na ně blikalo několik monitorů. David přistoupil k Animu a vstoupil do po pás vysokého kovového kruhu. Připevnil si chodidla k mobilním plošinám, načež mu Victoria pomohla navléct

skelet, který obepínal celé jeho tělo a podpíral každý kloub, takže vše dohromady mu dávalo skoro úplnou volnost pohybu. David mohl v kruhu chodit, běhat, skákat a dokonce i šplhat, jak simulace vyžadovala, aniž by se hnul z místa.

Victoria utáhla přezky a popruhy. „Dost pevné?“

„Jo,“ potvrdil David.

„Vydrž, ať ještě jednou zkontroluju kalibraci, než ti nasadíme helmu.“ Victoria zamířila k jedné z počítačových konzolí opodál.

„S rohy budeš vypadat dost pitomě,“ prohodila Grace.

„Vikingové ve skutečnosti na přilbách rohy neměli,“ odvětil David. „V opravdové bitvě by rohy…“

„Já vím.“ Grace zavrtěla hlavou. „Prostě buď opatrný, dobře?“

Řekla to stejným tónem, jako když ho nabádala, aby nemluvil s členy gangu, a radila mu, kterým ulicím se má vyhnout cestou domů ze školy. On už ale nebyl tím dítětem. „Nemusíš se o mě starat. Jsem v pohodě.“

„Řekni to tátovi. Možná mě pak kvůli tobě nebude pořád otravovat.“

„Dám si pozor.“

Victoria se vrátila k Animu. „Všechno vypadá optimálně. Připraven?“

David kývl a Grace odstoupila.

Victoria sundala helmu z hnízda drátů nad ním. „Dobrá, jdeme na to.“ Nasadila ji Davidovi na hlavu a celý svět zčernal. Žádné obrazy. Žádné zvuky. Jako by ho dusila nicota.

Slyšíš mě? zeptala se Victoria skrze helmu.

„Ano.“

Dobře. Tady venku jsme nachystaní.

„Až budete hotoví, můžeme.“

Nahrávám chodbu vzpomínek za tři, dva, jedna…

Černou tmu v Davidově přilbě rozcupoval záblesk světla a on zavřel oči. Když je znovu otevřel, viděl šeď. Obklopovala ho zvlněná, kypící prázdnota ze stínů a oparu. Chodba vzpomínek měla usnadnit přechod do plné simulace a David hádal, že tomu tak asi i je, až na to, že následující část mu nemohlo usnadnit nic.

Parietální vstup za tři, dva, jedna…

David se zhluboka nadechl, načež byla jeho hlava vystavena elektromagnetické nakládačce. Energetické pulzy měly umlčet tu část mozku, která ho ukotvovala v čase a prostoru, několik okamžiků však nevnímal nic než kladivo uvnitř své lebky.

Nahrávám genetickou identitu za tři, dva, jedna…

Bolest ustoupila. David ještě chvíli počkal, pak otevřel oči a pohlédl dolů na sebe. Zamrkal, aby potlačil poslední zbytky dezorientace, vzápětí však ucítil nový druh zmatku.

Byl obr.

Nebo měl k obrovi aspoň tak blízko, jak jen to bylo možné.

David zvedl ruce svého předka a fascinovaně si je prohlédl. Nešlo o jejich bílou kůži, i když i to bylo nezvyklé, nýbrž o jejich velikost. Připadaly mu větší než obyčejné ruce, jako by na nich měl nasazené baseballové rukavice. I paže a nohy měl obrovské, ale ne jako by posiloval. Nevypadal jako kulturista. Byl prostě velký. Vysoký, statný a silný.

Davide? zeptala se Victoria. *Jak je ti?*

„Fajn," odpověděl David. „Je ale divné, že mi tak říkáte, připadám si spíš jako Goliáš."

Victoria se mu zasmála do ucha. *Písemné záznamy z té doby jsou velmi vzácné a mimořádně nespolehlivé. Víme tak jen velmi málo o tom, kdo tvůj předek je nebo co má společného s Kouskem ráje. Nemůžu ti říct ani jeho jméno.*

„Všechno snad zjistím, až se ponořím do jeho vzpomínek."

Dobře. Možná tě ale čeká dost drsný přechod.

„Pokud to nezvládnu já, může to zkusit Grace."

O to jde. Připraven na nahrání celé simulace?

„Dejte mi vteřinku."

Ovšem.

David obrátil své myšlenky dovnitř, pátral v mysli svého předka uvnitř té své, po hlase, který mu nepatřil, a bedlivě naslouchal. Když ho konečně uslyšel, dal se s ním do řeči. Ne slovy, nýbrž myšlenkami a vzpomínkami svého předka, farmáře a válečníka jménem Östen Jorundsson.

Östen vlastnil kus země, docela velkou držbu pod kulatým kopcem nedaleko jezera, s pastvinami, malým smrkovým a dubovým hájkem a bublajícím pramenem tak studeným, že z toho mohly popraskat zuby. Östen byl mnohem pyšnější na svoji zem než na svá četná vítězství v bitvě. Bojoval, když ho povolal král, nebo když si to žádala čest, nejraději ale byl doma, dělil se o teplo ohně se svojí ženou, rybařil se synem nebo si zpíval s dcerami. Takový život by si mohl přát i David.

„Myslím, že jsem připravený," oznámil.

Skvělé. Nahrávám plnou simulaci za tři, dva, jedna…

Chodba vzpomínek se roztříštila na oslepující, křišťálový prach, který se vlnil a vířil, pomalu se shlukoval do pevnějších tvarů a přijímal nejasné obrysy budov, stromů a lodí. Davidovy oči přivykly nové realitě, která se mu drala do mysli. Vlastně to ale nebyla nová realita, nýbrž stará, starý hlas, který poprvé po staletích promluvil, a než se David nadál, ocitl se plně v Östenově světě.

Před sebou měl zelenou hlavní pastvinu, kde se páslo šestadvacet kusů skotu. Byl to statný horský dobytek, převážně bílý s černými skvrnami, a on ho nepřivazoval ke

kůlům, neboť jeho rohy dokázaly donutit medvědy a vlky držet se stranou. Slunce začínalo klesat a jeho zlatá patina zalévala jeho farmu i krajinu pod ním, a to až ke břehům Mälarenu na jihu.

Skrze Östena David věděl, že nastal čas zahnat stádo domů. Dal proto Östenovi hlas a přiložil si jeho ruce k ústům. Krávy po zavolání vzhlédly, vrátily se ale zpět k žrádlu, neboť je víc zajímala letní tráva u jejich kopyt než cokoli, co jim mohl nabídnout on. Östen pohlédl dolů na Šutra, na psa, který mu ležel nehybně u nohou a dychtivě čekal na pánovo kývnutí, aby mohl vystřelit na pole.

David ještě nikdy takovou rasu neviděl. Šutr vypadal jako kříženec krátkonohého corgiho a vlka, uměl ale běhat a shánět stádo, kroužit kolem něj a štěkat, aby ho zahnal k Östenovi. Krávy se daly s bučením a rykem a za přispění Šutra do pohybu a Östen je zavedl na noc do oploceného prostoru, do malé ohrady, která se nacházela dost blízko na to, aby je mohl ohlídat před dravci.

„Dobrá práce," pochválil Östen psa, jakmile byly krávy v bezpečí.

Šutrovi visel jazyk stranou z tlamy a oči mu zářily.

„Podíváme se, jak si vede Tørgils, co?"

Östen se odvrátil od krav v ohradě k velkému kravínu u stáje a poblíž síně. Našel za ním syna, jak štípe dříví. V patnácti byl Tørgils stejně vysoký jako v jeho věku Östen, měl však matčiny vlasy, skoro černé jako barva mokré hlíny. Vedle něj dřel Dán Arne v krátkých kalhotách a volné tunice, a jak si Östen prohlížel výsledek jejich společné práce, dolehlo na Davida ošklivé poznání, ze kterého se mu sevřelo hrdlo.

Arne byl otrok.

Östen používal v myšlenkách a vzpomínkách jiné slovo.

Říkal Arnemu *nevolník*. Na slovech ale nezáleželo. Záleželo jen na tom, že Davidův předek vlastnil *otroka*.

„Otče?“ Tørgils se přestal ohánět sekyrou. „Je všechno v pořádku?“

David nevěděl co říct. Byl příliš šokovaný a rozzlobený na to, aby poslouchal Östenův hlas. Nechtěl ho slyšet. Věděl, co otroctví provedlo s černochy a vlastně s celým světem, a zjistit, že jeho vlastní předek někoho zotročil… David toužil na Östena zakřičet, jenže nemohl, protože měl *být* Östenem.

Šutr po jeho boku na něj znenadání zavrčel, chlupy se mu zježily a se sklopenýma ušima začal couvat pryč od cizince, který nosil tělo jeho pána.

„Otče?“ zeptal se Tørgils znovu.

Dán Arne, štíhlý a nezlomný jako hřebík, se na Davida zadíval. „Östene?“

David potřásl hlavou. Ne, *nebyl* Östen.

Simulace se začala otřásat, farma se vlnila a rozpadala na kostičky a otřesy se jen zhoršovaly, jak se David odmítal synchronizovat.

Co se děje? zeptala se Victoria. *Vedl sis skvěle, teď ale ztrácíme stabilitu. Jsi v pořádku?*

„Ne,“ odvětil David.

Simulace se zhroutí.

„Já vím!“

Davide, ať už se děje cokoli, musíš to ovládnout.

Měl však pocit, že svůj hněv ovládnout nedokáže.

Můžu tě vytáhnout ven a poslat Grace…

„Ne.“ To David nechtěl. Už nepotřeboval, aby ho Grace chránila nebo zachraňovala. Navíc by patrně měla s jejich otrokářským předkem ještě větší problém než on. „Počkejte chvilku,“ řekl a zhluboka se nadechl.

Tørgils, Dán Arne a Šutr byli polapeni v kostičkách, ustr-

nulí na místě. David se napřed zaměřil na psa a poslechl si Östenovu vzpomínku o tom, jak Šutra jako štěně podupala dvouletá kráva, pes ale hned zase znovu vyskočil a oklepal se, jako by se nic nestalo. „Ten pes musí mít hlavu jako šutr," zažertoval tehdy Arne a to jméno už mu zůstalo.

David se té vzpomínce usmál a simulace s trhnutím ožila. Pořád byla nestabilní a trhaná, ale opět se dala do pohybu.

Výtečně, Davide. Pokračuj v tom, co děláš.

Následně se David obrátil k Östenovu synovi a vzpomněl si na to, jak jako malý chlapec ztratil skvělou sekyru, když s ní vyrazil chytat ryby. Zbraň mu spadla do vody a Tørgils na ryby rozzuřeně křičel a cákal. Östen se tehdy smál a naučil syna používat háček a vlasec a Tørgils se v tom tak zdokonalil, jako by byl dědicem samotného boha Njörðra*. Nedávno, když mu bylo čtrnáct, ulovil lososa dlouhého jako Östenova noha a pýcha té chvíle stále přetrvávala.

To byly vzpomínky, kterým David dokázal naslouchat. Okamžiky, které by mohl chtít sám prožít a které mu umožňovaly synchronizaci.

Už to skoro máš. Simulace se stabilizuje…

Jenže když David pohlédl na Arneho, opět ho popadl vztek a začal ztrácet nad synchronizací kontrolu. S tím se smířit nemohl. S tím se nemohl identifikovat. Protivilo se to všemu, co David považoval za správné.

Vzpomněl si na dobu před mnoha zimami, před narozením Tørgilse, když Östen vyrazil na nájezd proti Dánům, ze kterého si přivezl Arneho v řetězech jako svého zajatce a nevolníka. Nezáleželo na tom, že Östen mu již dávno řetězy sejmul nebo že nebyl krutý pán.

Pořád to bylo špatné.

Když se David pokusil přesvědčit sám sebe o tom, že

* Njörðr – severský bůh moří.

to je vlastně v pořádku, nebo se pokusil vidět otroctví tak, jako ho viděl Östen, jeho hněv simulaci znovu rozostřil.

Marníme čas, řekla Victoria. *Potřebuju vědět, jestli to zvládneš.*

David nechtěl přiznat, že ne. Prostě potřeboval čas, aby získal perspektivu a srovnal svoji mysl s Östenovou. Nepotřeboval Grace.

Davide, simulace se…

„Já vím." Sám viděl, že se desynchronizuje. „Prostě počkejte."

Na co?

Nevěděl. Znovu pohlédl na Arneho a ještě jednou se pokusil uvěřit tomu, že bylo správné Dána zotročit. Jenže žádná síla vůle mu nedokázala vrazit do hlavy něco, co tam nesedělo.

Davide…

Svět se propadl do mixéru a vzal jeho mysl i tělo s sebou. Chvíli necítil nic než bolest, která vystřelovala ze všech částí jeho těla najednou, jako by z něj odřezávali kusy a odhalovali mu nervy, dokud poslední kousek nezmizel a nezůstala jenom mysl, která se točila pořád dokola a dokola ve víru, odpoutaná od místa i času i pojetí toho, kdo je.

Davide.

Slyšel ten hlas, nepřicházel ale z jednoho místa. Netušil, odkud přichází.

Davide, sundám ti teď helmu.

Ten hlas se mu zdál povědomý, než ale mohl přijít na to, kdo to mluví, očima se mu do hlavy vpálilo žhavé bílé světlo, načež se mu oheň rozlil myslí a dolů po páteři, do žaludku a do končetin.

„Davide, slyšíš mě?" zeptal se první hlas.

„Davide?" ozval se další.

Ten druhý hlas znal líp, proto otevřel oči. Stála před ním

Grace. Jeho sestra Grace. David zamrkal a všechno se mu náhle vrátilo. Kdo je. Kde je. Proč je tady. Jako by někdo otevřel stavidla a on se začal topit. Do hrdla mu stoupala žluč.

„Budu zvracet," vypravil ze sebe.

Victoria mu právě včas zvedla k ústům malý kbelík. Žaludek se mu bolestivě, křečovitě stáhl a on vyzvrátil všechno, co snědl. Grace stála vedle něj, dokud neskončil, pak mu pomohla z postroje a z Animu na roztřesené nohy.

„A proto se snažíme vyhnout desynchronizaci," prohlásila.

„To mi říkáš až teď?"

Objala ho paží kolem ramen. „Co se tam stalo?"

David zavrtěl hlavou. „Dej mi okamžik."

Grace mu pomohla k otočné židli, na kterou dopadl tak těžce, že poodjela kus vzad. Victoria k němu přistoupila a prstem tvrdě klepala do tabletu.

„Tvé neurální funkce vypadaly během simulace dobře," řekla. „Měl jsi ale zvýšený krevní tlak."

„Byl jsem naštvaný."

„Na koho?" zeptala se Grace.

„Na něho. Na našeho předka."

Grace se zamračila. „Proč?"

„On…" Davidovi stále bušilo v hlavě, bylo proto pro něj těžké zformulovat větu o víc než několika slovech a na vysvětlení bude potřebovat spoustu slov. „Můžeme… si o tom promluvit později?"

Grace pohlédla na Victorii. „Ano."

Victoria na chvíli zaváhala, potom ostře kývla. „Dobrá. Uděláme si přestávku. Pak to rozebereme a naplánujeme další krok. Možná bys nám mohl pomoct připravit sestru na její pokus. Já mezitím zkontroluju Javiera."

Když opouštěla místnost, zdála se podrážděná, a Grace na Davida mlčky upřeně hleděla.

„Co?“ zeptal se nakonec.

„Jsi v pohodě?“

„Nemusíš se o mě starat. Je mi fajn. Jenom si potřebuju odpočinout.“

„Dobře.“ Teď se zdála podrážděná i ona. „Budu ale chtít vysvětlení.“

David kývl a doufal, že se ukáže, že se do styku s Kouskem ráje dostal Javierův předek. Nezáleželo by tak na tom, kdo byl ten Davidův nebo co udělal.